

๑๕๖
W.J.M.

ฉ.๑๖๕๐

กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
แบบเรียนภาษาไทย

เรื่อง แม่พลีลวด

สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓

พิมพ์ครั้งที่ ๕๕๒ ๑๓๐,๐๐๐ ฉบับ

พ.ศ. ๒๕๔๙

ปกกระดาษราคาเล่มละ ๒.๐๐ บาท

ห้ามขายเกินกว่าราคาที่กำหนดไว้

พิมพ์จำหน่ายที่ บริษัท จำกัด หน้าตลาดน้อย

มีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

บทที่ ๑

ของขวัญวันเกิด

แซมและสารภีเป็นเด็กฝาแฝดชายหญิง มีนิสัยขี้ตู่ กิริยาเรียบร้อย คล่องแคล่ว พดจาฉะฉาน เมื่อถึงวันอายุครบหกขวบลุงชมนำลูกแมวสีสวาดตัวหนึ่ง มาให้เป็นของขวัญวันเกิด เป็นแมวตัวผู้งามน่ารักมาก แซมค่อย ๆ เปิดฝาตะกร้าที่ใส่ลูกแมวออก แล้วชวนให้สารภีดู

“แหม น่ารักเหลือเกิน” สารภีร้องออกมาด้วยความตื่นเต้น “หนอยากอ้มมันจริง”

แซมเอ่ยชวนว่า “หนไม่เคยเห็นแมวที่สวยงามอย่างนี้เลย” แล้วก้มลงลูบหลังลูกแมวเบา ๆ ด้วยความเอ็นดู

ลุงชมดีใจมาก ที่เห็นหลานชอบลูกแมว เขาคิดไว้ว่าจะหาสัตว์เลี้ยงอย่างอื่น ให้หลานทั้งสองเลี้ยงไว้ดัดนิสัยแทนลูกกระทะ ซึ่งถูกหมาข้างบ้านกัดตายเสียเมื่อเร็ว ๆ นี้

ลุงชมค่อย ๆ จับลูกแมวขึ้นจากตะกร้า ส่งให้สารภี พลง พตว่า “เอา อ้มช” แล้วหนีไปพุดกับแซม “แมวสีสวาดอย่างนี้เป็นแมวมีราคา ถ้านำไปประกวดในงานของสมาคมสังเคราะห์สัตว์ อาจได้รับรางวัลก็ได้ หนูทั้งสองต้องคอย

ตุแลมนให้ดิ้นะ รักษาขนของมันให้สะอาดทุกวัน ใหมันได้กินอิ่ม และให้กินเป็นเวลาด้วย”

“มันชื่ออะไรคะ คุณลุง” ลารภิกถาม นัยน์ตามองตุลง ด้วยความสนใจ ส่วนมือก็กลับคลำแมวตัวนั้นไปด้วย

ลุงชมตอบ “ลุงยังไม่ได้ตั้งชื่อใหม่นะเลย” เขาหยตคิดอยู่ ครู่หนึ่ง แล้วถามว่า “ถ้าจะให้มันชื่อชมทรัพย์ หนูจะชอบไหม”

แซมค้านว่า “หนูไม่ยกชอบ หนูอยากเรียกมันว่าดี๊สวาทมากกว่า”

ลารภิกพุดชนบ้าง “หนูอยากเรียกมันว่านางตึง”

แซมหัวเราะและพูดว่า “ตึงเป็นชื่อหมาต่างหาก ไม่เห็นใครเขาตั้งชื่อแมวว่าตึงเลย หนูคิดว่า ชื่อดี๊สวาทดีกว่า”

“ทำไมนะ ทำไมจึงชอบเรียกว่า ชมทรัพย์” ลุงชมถาม แล้วอธิบายต่อไป “คนโบราณพูดกันว่า ใครเลี้ยงแมวดี๊สวาทไว้ละก็ดี มันอาจนำโชคกลับมาให้เจ้าของ เขาเห็นจะหมายความว่า แมวชนิดนี้หายาก ขายได้ราคาแพง เขาจึงมักตั้งชื่อว่าชมทรัพย์ หนูโตขึ้นก็จะรู้เองว่า แมวอย่างไหนดีมีราคา และอย่างไหนไม่มีราคา”

แซมไม่เอาใจใส่ต่อกำบอกเล่าของลุงนัก เพราะคิดไว้ว่า ถึงแม้ลุงจะตั้งชื่อนว่าชมทรัพย์ แต่เขาเองจะเรียกมันว่า

๓
สี่สวาด เพราะเหมาะกับสัชนของมันมาก และทำให้หน้าเอ็นตชน
ทวย แล้วกริบไปซงนมใส่จานมาวางไว้ที่พน

สารภีวางสี่สวาดลง โดยเหตุที่มันถกซงอยู่ในตะกร้าเป็น
เวลานาน เดินไปไหนไม่ได้ ครั้นเขาปล่อยมันลงบนพนแล้ว มัน
ยดชาและยดทวยอยู่สักครู่ แล้วค่อย ๆ เดินไปตามพนห้อง

“ดูซิ มันเดินโซเซเหมือนคนจะเป็นลม เห็นไหม” แซ่มพด

“โอ” สารภีร้องซน แล้ววิ่งไปยังลูกแมวมนั้น อืมมัน
ซนมากอด แล้ววางลงให้กินนม และหันไปพดกับแซม “แน่ะตถ
ของมนั เป็นสัซมพทวย เราจะทำลนควดตอยางมันคงไม่ได้เนะ”

ขณะที่นายซม และเด็กทั้งสองกำลังตลกแมวกินนมอยู่นั้น
พ่อแม่ของเด็กเข้ามาในห้อง เดินเฉียดไปทางแมวสี่สวาด

สี่สวาดหยดกินนมทันที หันไปมอง และทำหลังโก่ง สั่ง
เสียงซุออกมา มันคงคิดว่า คนจะเข้ามาแย่งมันกิน

ทุกคนพากันหัวเราะ และเมื่อได้เล่นกับลูกแมวสักครู่หนึ่ง
แล้ว ก็ไปกินอาหารกัน

“ลูกแมวตัวนี้ช่วยมากนะ” พ่อพุดซน “แซมและสารภี
โซคตจึงไทม่นมา แมวสนมราคามาก”

เด็กทั้งสองไม่ได้เอาใจใส่เรื่องราคามากนัก เมื่อมีลูกแมว
สำหรับเลี้ยงไว้ดเล่นแล้วเช่นนั้น ก็คิดถึงแต่ความสนุกอย่างเดียว

ขณะนั้น น้ำฉ่ำออกมาจากครัว ถัดของหวานสำหรับเด็ก ทั้งสองมาด้วย ส่วนคนอื่น ๆ เมื่ออิ่มแล้ว ก็พากันลงไปล้างล้าง ปล่อยให้สารภีและแหม่ม อวดลูกแมวกับน้ำต่อไป

สารภียิ้มแล้วพูดว่า “น้าคะ ใคร ๆ เขาว่าแมวของหนู เป็นแมวดี”

แหม่มพูดต่อ “มันเป็นของหนูและของสารภีด้วย หนูอยากจะให้คุณลงส่งมาให้อีกตัวหนึ่ง หนูจะได้มีแมวคนละตัว ไม่ต้องแย่งกันอ่ะ”

น้ำฉ่ำหัวเราะ แล้วมองตแหม่ม และพูดว่า “น้าคิดว่าหลานทั้งสองได้ลูกแมวตัวเดียวเท่านั้น ก็ดีแล้ว จะได้ช่วยกันเลี้ยงอย่างไรเล่า”

“แน่ะต๊อคะคุณน้า” สารภีขึ้นไปทีแมวแล้วนั่งลงใกล้ๆนั้น “สวัสดีกำลังเซ็ดปากเซ็ดหน้าใหญ่เชียว น้าเอ็นดูเหลือเกิน”

“แล้วจะให้มันนอนที่ไหนดีละคุณน้า” แหม่มถาม “คุณลงส่งให้วาระวงมนให้ดีที่สุดทีเดียว”

“ให้มันไปนอนในที่ที่ปลอดภัยน่ะก็ได้น้า” น้ำฉ่ำตอบ

“น้าจะจัดให้ มาเถิด มากินขนมเสียก่อน”

ออมเงินไว้ซื้อรถ

วันหนึ่ง แซ่มและสารภีออกไปเดินเล่นกับน้ำฉวี เห็นเด็ก
ขีรถจักรยานคันเล็ก ๆ ไปตามถนน ทางก็อยากมีรถจักรยาน
คันเล็ก อย่างเด็กเหล่านั้นบ้าง

“คุณน้าคะ ฉันอยากได้รถอย่างนั้นขเลนบ้าง” สารภีพูด
ขึ้น “คุณน้าช่วยบอกให้คุณพ่อซื้อให้หนูสักคันซิคะ”

แซ่มพูดว่า “แหม ถ้าได้ละก็ หนูดีใจเหลือเกิน แต่
เห็นจะต้องเสียเงินมากนะคะคุณน้า”

น้ำฉวีมองตามเด็กที่ขีรถจักรยาน แล้วสั่นหัว และพูด
ขึ้นว่า “น่าจะเห็นว่าไม่ปลอดภัยเลย หนูขเลนกันอย่างนั้น จะ
ถูกรถชนเอาสักวันหนึ่ง”

แซ่มค้านขึ้นว่า “แต่ถ้าหนู หนูจะขเลนรอบสวนใน
บ้าน หนูไม่ไปขเลนที่ถนนดอก ช่วยบอกคุณพ่อให้ซื้อให้หนู
สักคันได้ไหมครับ”

น้ำฉวีพยักหน้าเป็นเชิงรับ แต่ก็คิดอยู่ในใจว่า คงไม่ได้
ประโยชน์อย่างใด เพราะ พ่อแม่ของเด็กทั้งสอง ไม่ใช่คน มั่งมี

b

๗
ครั้งสุดท้ายที่เดินทางกลับบ้าน ฟันของสองคนไม่ได้พุท
กันถึงเรื่องอื่นเลย นอกจากเรื่องรถจักรยานเท่านั้น พอ
มาถึงบ้าน ก็ตรงไปเล่นกับสัตว์พวก สัตว์เวลาเพียงสี่สัปดาห์
ตั้งแต่นั้นได้มาอยู่กับฟองกัน ตอนเติบโตขึ้นไม่นานเลย จน
ของมันสะอาด เป็นปุ๋ยจน แลดูคล้ายกับใหม่ทีเดียว ทางของมัน
ก็เป็นพวงนารี

“มานี่ สัตว์พวก แมว! แมว!” แซ่มเรียก ขณะ
ที่มันวิ่งเข้ามาหาเขา

มันดูแซ่มด้วยดวงตาใสแจ๋ว แล้วเขาค่อยเข้าดูซาแซ่มไปมา
เพื่อแสดงความดีใจ พุท

แซ่มคุกเข่าลงหลังสัตว์ด้วยความเอ็นดู และพูดว่า
“เจ้านะ ดีกว่ารถจักรยานเก่า ๆ เหล่านี้เสียอีกนะ” สัตว์
มองดูแซ่มอีก คราวนี้ มันร้องเหมียว ๆ ขึ้น ด้วยเสียงเบา ๆ
เป็นเชิงประจบ

“พี่แซ่มคะ ฉันคิดว่า ถ้าเรามีลูกแมวอย่างนี้คนละตัว
จะดีมากทีเดียว” สัตว์พูดขึ้น “ดี เห็นไหมล่ะ ถึงเราไม่มี
รถจักรยาน เราก็งมแมวเล่น ดีกว่าเด็กพวกนั้นอีก”

ตอนเย็นวันนั้นเอง ขณะนั่งกินอาหารก็นั่ง น่ารัก

บอกกับพ่อแม่ของ เด็กทั้งสอง ถึง เรื่อง ที่ เด็ก ๆ ขยาก ได้ วิชา
การเพาะ

“ถ้าหนูอยากได้จริง ๆ หนูก็ต้องพยายามเก็บเงินใส่กระป๋อง
ออมสินไว้ จนกว่าจะพอ” พ่อพูดกับแซมและสารภี “การถ
การยานคันหนึ่งประมาณ ๕๐ บาท แต่เงินที่หนูเก็บไว้ในกระป๋อง
ออมสินตลอดสองปีที่ผ่านมา เห็นจะได้เพียง ๒๕ บาทเท่านั้น”

“แหม ทั้ง ๕๐ บาท ถ้าอย่างนั้น หนูก็ต้องเก็บอีกถึง
๒๕ บาท” แซมพูด

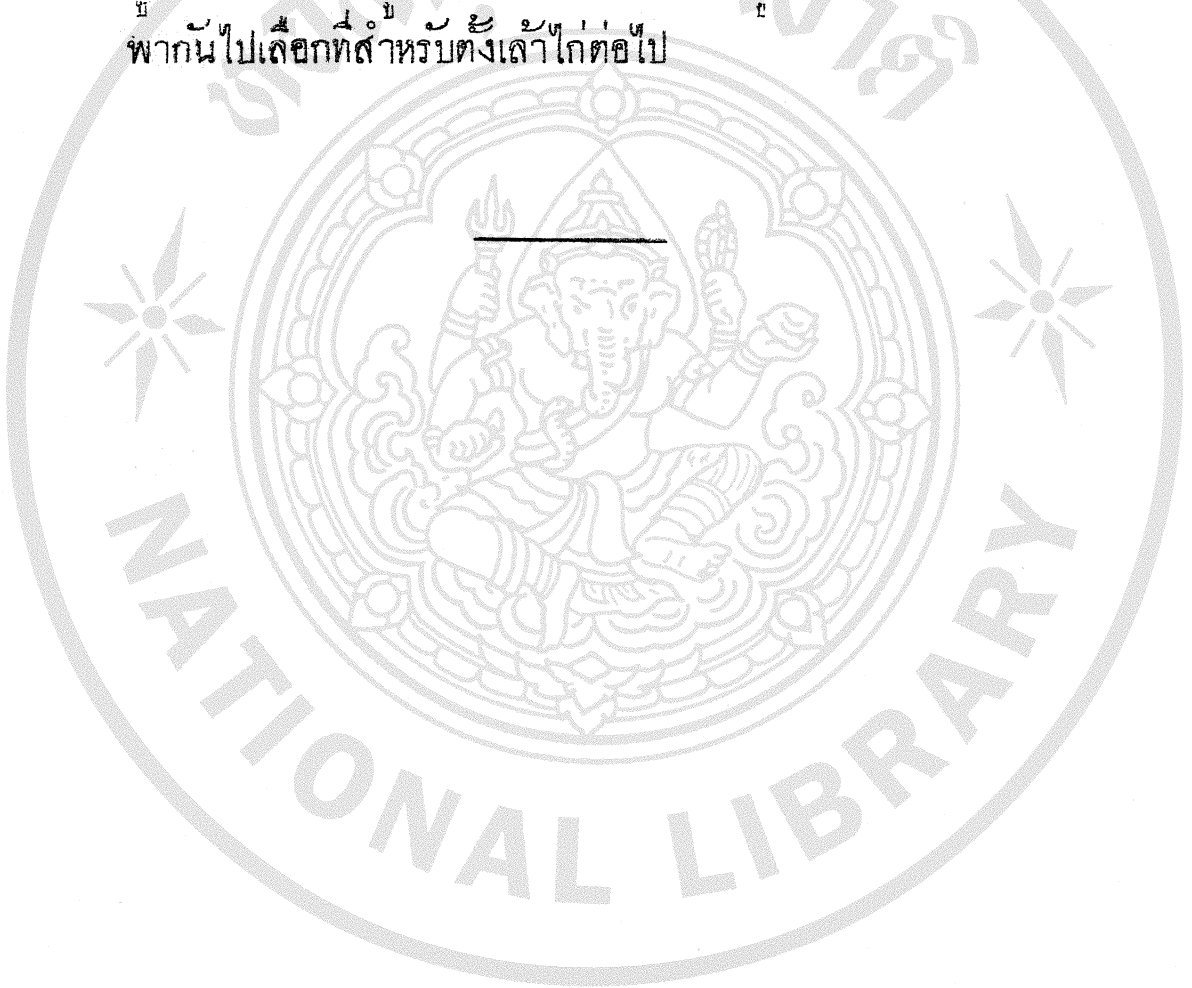
“อีก ๒๕ บาทก็ต้องเก็บอีก ๒ ปี ไซ้ใหม่คะคุณพ่อ” สารภีถาม
“ถูกแล้ว” พ่อตอบ “แต่ถ้าหนูอยากจะได้ครบ ๕๐ บาท
เร็วเข้า หนูก็ต้องหารายได้พิเศษเพิ่มขึ้น”

“แม่ว่า จะให้หนูช่วยกันทำสวนครัวและเลี้ยงไก่
เป็นส่วนหนึ่งของหนู ที่ว่างในสวนยังมีพ่อทำได้อีกหลายแปลง
ถ้าหนูขยัน ก็จะได้เงินได้อีกเดือนละหลายบาท”

นางจันทน์ชวนว่า “เฮาขีหลาน น้ำจะช่วยทำเอาให้ แล้ว
เราไปซื้อลูกไก่มาเลี้ยงสัก ๙-๑ ตัวก่อน นอกจากนกปลอกผัก
หลานต้องช่วยกันรดน้ำพรวนดินทุก ๆ วันนะ ไม่ก็เดือนก็ได้ขาย
ทั้งไก่และผัก”

เด็กทั้งสองรับคำว่าพอจะทำได้ และตั้งใจที่จะไปทำงาน
หารายได้ ด้วยนำพกนาแรงของตนเองบ้าง
เมื่อกินอาหารแล้ว เด็กทั้งสองรับช้อนน้ำดื่มและแม่ตงไป
ดื่มหันจะทำแปลงปลูกผัก กระนั้นไว้อาจะปลูกผักอะไรบ้าง แล้ว
พากันไปเลือกที่สำหรับตงเล้าไก่ต่อไป

บทที่ ๓

ข้าวดี

วันหนึ่ง เมื่อแหม่มและสาร์ภักกลับมาจากทำสวน อานน้ำเตงตัวเรียบร้อยแล้ว แหม่มบอกว่า “ลุงชมเขียนจดหมายมาชวนเราให้ไปตากอากาศที่ศรีราชาวันอาทิตย์หน้า เขาบอกให้พาพวกหนูไป และให้เอาสัตว์เลี้ยงไปด้วย เพราะเขาเชื่อว่า หนูคงไม่อยากทิ้งสัตว์เลี้ยงไว้แต่ลำพัง หนูอยากไปไหม”

สาร์ภักจึงชวนว่า “คะ หนูตั้งใจ หนูชอบเล่นทราย และน้ำทะเลมาก”

“หนูเหมือนนก” แหม่มพูด “เราจะเอาสัตว์เลี้ยงไปด้วย ถ้าปล่อยไว้กับลุงแถม มันจะเหงา”

นายแถมเป็นคนทำสวน แม้เขาชอบสัตว์เลี้ยงก็จริง แต่เขาเคยบอกว่า สัตว์ชอบไปเล่นที่สวนครัว แล้วเหยียบย่ำผักต่าง ๆ และขุดคุ้ยดินเล่นบ่อย ๆ

แม่กล่าวต่อไปว่า “ดีแล้ว อย่าทิ้งมันไว้คนเดียว เพราะสัตว์เลี้ยงเป็นแมวมีราคามาก เราต้องระวังรักษาให้ดี” พ่อก็เห็นด้วย แม่จึงบอกให้เด็กทั้งสองช่วยกันเลี้ยงดูสัตว์เลี้ยงให้วันชน

“ทำไมจึงต้องเลี้ยงมันให้อ้วนเล่าครับ” แซ่ม้าถาม

แม่ตอบว่า “แม่กำลังจะบอกข่าวดีแก่หนูคนเดียวคนเดียว พ่อและแม่คิดจะส่งสัตว์वाद เข้าประกวดชิงรางวัล ที่สมาคม สงเคราะห์สัตว์อย่างไรเล่า”

“ถ้าหากสัตว์वादชนะหนึ่ง หนึ่ง ไชยดีมาก” พ่อพูด “จะได้แบ่งรางวัลกันคนละครึ่ง”

แซ่มและสาวภิกษุเป็นเจ้าหากัน และตรงเข้าดูใบปลิว สัตว์वादด้วยความตื่นเต้น

แซ่มร้อง “ไชโย” แล้วโบกมือไปมาด้วยความดีใจ “เราจะไ้ชมรถจักรยานกันละหน”

“เขายังไม่ได้กำหนดวันประกวดแน่นอน แต่แม่คิดว่า คงจะมีเมื่อเรากลับจากเที่ยวศรีราชาไปแล้ว และสัตว์वादก็จะมี อายุสามเดือนเศษ กำลังน่ารัก และได้โตขนาดที่จะเข้าประกวด ด้วย” แม่พูด

“แม่คิดว่ามันจะชนะหนึ่งหรือคะ” สาวภิกษุถาม

“ทำอย่างไรเสีย ก็คงมีผู้ส่งแมวเข้าประกวด มาก ราย ด้วยกัน” พ่อพูด “แต่เขาตัดสินให้รางวัล แก่เจ้าของแมวตัวที่ ตื่นที่สุดตัวเดียวเท่านั้น”

แม่พูดว่า “สัตว์वादของเราดูดีมากนะ ทาสีฟ้า หนัก

สะอาด และเป็นมั่นคงงามเสียด้วย แนวชีวิตนี้ไม่ค่อยจะมีมากนัก
ดอก”

“หนูอยากรู้ว่า เขาจะให้รางวัลสักเท่าไร” แซ่มตาม
ด้วยความอยากรู้

“เอาไว้เมื่อเขาประกาศเสียก่อนสิลูก เราจึงจะรู้ได้” แม่
ตอบ “แต่การประกวดคราวนี้ ไม่ใช่คราวสำคัญ รางวัลคง
ไม่มากนัก หนูช่วยไปบอกน้าฉวี ให้เขารู้เรื่อง ที่เราจะไป
ที่รวิราชกันสิจ๊ะ บางทีเขาจะดีใจบ้างกะมัง”

พี่น้องทั้งครอบครัวจึงกันไปบอกน้าฉวี ที่สนามหญ้าหน้าบ้าน
พ่อน้าฉวีทราบเรื่องไปเที่ยวที่รวิราช ก็พลอยดีใจไปกับ
เด็ก ๆ ด้วย เขาเล่าให้หลานฟังถึงความซุกซนของเขาเอง
เมื่อเด็ก ๆ ในคราวไปเที่ยวตามชายทะเล และเมื่อได้ทราบว่า พ่อ
แม่เด็กจะส่งสี่สวาทเข้าประกวด ในงานของสมาคมสงเคราะห์
สัตว์ ภายหลังที่กลับจากที่รวิราชแล้ว น้าฉวีก็พูดว่า “เราจะ
เอาอะไรไปสี่สวาทไปประกวดกันนะ” แล้วหยดคิตอยู่ครู่หนึ่ง จึง
ร้องออกมาว่า “อ้อ น้าคิดได้แล้ว กระเช้าหวายอย่างทองแถม
สานไว้ขาย เห็นจะเหมาะดี”

“ดีครับ คุณน้า” แซ่มพูด “หนูจะวานเขาเอง หนู
เชื่อว่าเขาคงเต็มใจทำให้”

นายแถมเป็นคนอาศัยอยู่ในบ้าน ช่วยดูแลสวนผัก และ
ช่วยทำงาน ให้ พ่อ แม่ ของเด็ก ทั้งสอง เวลาว่างก็สานตะกร้า
กระเช้า แล้วนำไปขาย เป็น รายได้ พิเศษ ฝีมือ ของเขาดี มาก
ดังนั้น เมื่อ แซ่ม และ สารภี มา บอกว่า ต้องการ จะ ได้ กระเช้า สำหรับ
ใส่ สีสวาด เข้า ประกวต นายแถม ก็ รับ จะ สาน ให้ ด้วย ความ เต็มใจ
และ พุด ว่า “ไม่เป็นไรหรอก ลงจะ สาน ให้ กระเช้า อย่างนี้ สาน
ไม่กี่ วัน ก็ เสร็จ อีก สอง สาม วัน หลาน มา เอา ก็ แลว กัน”

“ไม่ต้องรีบหรอก คุณลุง” สารภี ตอบ “ช้าๆ ก็ได้ เพราะ
หนู จะ ไป เทียบ วศิร ราชฯ กว่าจะ กลับ ก็ คง หลาย วัน”

คุย กัน อยู่ ไม่นานนัก เด็ก ทั้ง สอง ก็ ชวน น้า นุ้ย กลับ ไป
สนามหญ้า ตามเดิม ปรัชญาก็นั่ง ถึง เรื่อง ปลอกคอ ของ สีสวาด
ต่อไป

“เราจะต้องหาใบสีสวดย ใดๆ มา ผูก คอ สีสวาด” น้า นุ้ย
พูด ทำให้ เด็ก ทั้ง สอง สนใจ มาก ขึ้น “เราจะ ใช้ สี อะไร จึง จะ เข้า กับ
สี สวาด ดี”

เมื่อ เด็ก ใดๆ มา ถึง สนามหญ้า และ นั่ง ลง แลว ต่าง เจียด กัน
ไป ครู่ หนึ่ง ตวง ตา จึง มอง ดูก ออกจาก ไม้ ต่าง ใดๆ ตาม รั้ว บ้าน เพื่อ
จะ เลือ ก หา สี ที่ เหมาะ ใจ

ในที่สุด แซ่ม ร้อง ขึ้น ว่า “หนู คิด ว่า สี เหลือง เป็น ดี ที่ สุด”

พดพลงกัซมื่อไปยงตอกบานบรี ซ่งซ ซ่อ อยู่ บน รั้ว หน้าบ้าน
 “คุณน้าครับ หนคิดว่าเราใช้ส้เหลือง ก็แล้วกันนะครับ”

สาร์ภิมองตามมือแซม ตุดอกบานบรี แล้วตอบว่า “คะ
 สวดยดเหมือนกัน”

น้าพะยกหน้าแล้วพูดว่า “กตเหมือนกัน เราไปหาซื้อใบ
 ส้เหลืองมาไว้ผูกคอให้ส้สวาทกันเถิด”

ก่อนที่จะพากันไปหาซื้อใบ แซ่มเข้าไปบอกแม่ว่า เขาคิด
 จะใช้ใบส้เหลืองผูกคอให้ส้สวาท แล้วนั่งลงฟังความเห็นของแม่
 แม่สนัศรัยะแล้วพูดว่า “ส้เหลืองไม่ดีตอก ส้สวาทน่าจะคล้ายกับ
 ส้เทา หนรู้ไหม ตาของมันเป็นส้ฟ้า ถ้าหนอยากให้ส้สวาท
 สวดยละก็ หนต้องใช้ส้เดียวกับนัยนตาของมัน จึงจะเข้ากันดี”

“แต่หนคิดว่า ส้เหลืองจะนำโชคมาให้หนนี้ครับ” แซ่มค้าน
 แม่ของเขาหวเราะแล้วพูดว่า “เราต้องคิดถึงโชคของ
 ส้สวาทสิแซม เพราะหนไม่ได้เข้าประกวด ส้สวาทต่างหากแหละ
 ที่เข้าประกวด” เมื่อแม่อธิบายดังนี้ แซ่มก็รีบไปบอกสาร์ภี

“อ้าว ทำไมจะเปลี่ยนส้เสียละ” น้าฉวีพูด “โชคตา
 ของหน ก็จะไม่เปลี่ยนไปด้วย เห็นเคยบอกว่ ส้เหลืองน่าจะ
 ถูกใจแล้ว”

“แม่บอกว่า โชคต้องอยู่ที่ส้สวาทเอง ไม่ใช่อยู่ที่หน

เพราะหนุ่ไม่ได้เข้าประกวด” แซ่มพูดอย่างเอากวเองานี้
 “หนุ่จึงคิดว่า จะใช้ดีตามที่แม่บอก”

สารภีไม่พูดอะไร เพราะว่าสื่เหลืองไม่ใช่สื่ทีสารภี
 ชอบนัก ตงนุ่จึงคิดว่า ควรจะใช้ดีตามที่แม่บอก เมื่อตกลง
 กันแล้ว น้าฉวักพาเต็กทั้งสองไปตลาด

น้าฉวักถามซือแพรแถบสื่ฟ้า คนขายของก็หยิบมาส่งให้
 น้าฉวักบอกเจ้าของร้านว่า “เอาชนิดนี้ ๆ หน่อยซิจ๊ะ” คน
 ขายของจึงไปหยิบแพรแถบสื่ฟ้า หลายชนิดด้วยกัน มาให้น้าฉวัก
 เลือก เมื่อเลือกได้เป็นที่พอใจแล้ว น้าฉวักก็ต้งจ้ะเงิน
 แล้วพากันออกจากร้าน ต่างรู้สื่กอื่มใจ ที่ซือของได้สื่ความ
 ต้องการ

ในระหว่างกินอาหาร ต่างพูดกันถึงเรื่องการประกวด
 แมวเท่านั้น คยกันถึงว่า กรรมการอาจจะต้งสื่สวาตอย่างไรบ้าง
 เมื่ออยู่บนเวทีประกวด ทุกคนมั่นใจว่า ทำอย่างไรเลื่อยสื่สวาต
 ก็ต้งไ้รบบรางวัลในการประกวดครั้งนี้เป็นแน น้าฉวนนุ่
 หวงอยเต็มททเดียว

๒-๒
ทศรราชา

ก่อนออกเดินทางไปศรีราชา น้ำฉวีเหาะสี่สวาทใต้ทะกัว
มีฝาคือบ มั่นคงจะรู้สึกอึดอัด และอยากเห็นสิ่งต่าง ๆ เหมือน
เมื่ออยู่บ้าน จึงพยายามค้นฝ่าฝืนให้หัวออกมา น้ำฉวีต้องคอย
กดฝาไว้ ไม่ให้มันหลุดออกมาได้ ในวันหยุดพักผ่อนเช่นนี้ ที่
สถานหัวดำโงมมีคนมาก เขาเกรงว่ามันจะกะโตดหนีออกไปแล้ว
ตามจับยาก

เมื่อเขา มาถึงบ้าน พกที่ ศีรราชาแล้ว ลงชมก็ออกมา
ตอนรีบเป็นอย่างนี้ และพาไปยงตพกทจตเตรียมไว้ ส่วน
ส้ววาทนลงชมใหม่ นอยทเรอนหลงเล็ก ซึ่งปลูกไว้ในทางจาก
เรือนหลังใหญ่

เข้มนพตขึ้นว่า “สี่สวาทนี่ ดูช่างมีใครพากันเอาใจใส่
เสียจริง ๆ หนูกลัวว่าใครจะมาลักเอาไปเสีย”

ลุง ชม พูดว่า “เราต้องช่วยกันระดมเงินให้เร็ว”

วันรุ่งขึ้น เมื่อ กิน อาหาร เข้า เรียบร้อย แล้ว น้ำดื่ม
พาแหม่มและสารภีลงไปในสวน เดินออกไปยังหาดทรายขาวทะเล

แหม่มและสารภี นำเอาจอบเลี่ยมของเล่นเล็ก ๆ สำหรับขุดทราย
คิมมื่อไปด้วย

เมื่อถึงแล้ว สารภีเอ่ยขึ้นว่า “เรามาก่อพระทรายเล่นดีกว่า”

เด็กทั้งสองคนนำเอาจอบเลี่ยมขุดทรายมากองไว้ ช่วยกันก่อ
พระเจดีย์ขึ้น อย่างเพรียกเพรียน ใกล้บริเวณที่ แหม่มและสารภี
ก่อพระเจดีย์ทรายอยู่นั้น มีเด็กคนอื่นอีกหลายคน กำลังเล่นทราย
กัน บางทีขุดหลุม แล้วลงไปนอน เอาทรายกลบตัวไว้ บางที
ฝังตัวเหลือไว้เพียงแค่หน้าอก บางทีลงไปต่อน้ำ เล่นลูกคลื่น
อยู่ที่ชายหาด บางทีหยวเก็บหอยแปลก ๆ เพื่อเอาไปฝากคน
ที่บ้าน

แหม่มพูดขึ้นว่า “นี่แน่ะ สารภี เรามาช่วยกันขุดหลุม
ให้น้ำจืดลงไปฝังตัวก่อนเถิด เขาจะได้ไม่มารบกวนเรา เอาไหม
ละ” สารภีพยักหน้าเห็นด้วย และพูดว่า “ดีค่ะ พี่แหม่ม เขาจะ
ไปปล่อยให้เราเล่นตามสบาย เราไม่อยากกลับบ้านเร็ว ๆ รอให้
นาฬิกาเขนเสียงก่อนจึงค่อยกลับ”

เด็กทั้งสองหยดก่อพระทราย หันมาขุดหลุมให้ใหญ่ พอที่จะ
ให้น้ำจืดลงไปฝังตัวได้ เขาช่วยกันอย่างขะมักเขม้น ในไม่ช้า
ก็เป็นหลุมใหญ่ทีเดียว

พอน้ำจืดเห็นเข้า ก็หัวเราะชอบใจ พุดว่า “ดีจริง น้ำจะ
ลงไปนอนเล่น” แล้วลงไปนอนในหลุมนั้น บอกให้เต็กช่วยเอาทราย
กลบตัวให้ เมื่อเสร็จแล้ว เขาก็พุดว่า “เฮอะ ชอบใจ หนอย่า
ไปเล่นไถลนกันนะ เล่นกันดี ๆ นะจ๊ะ”

แซมพุดกับสารภีว่า “ทำไมเรามาเล่นกันนานละ รอด
น้ำทะเลขึ้นเสียก่อน แล้วจึงค่อยกลบ”

สารภีลงมือพนทรายจนเป็นรูปพระเจดีย์ แล้วใช้มือตบให้
ไทรูป พระเจดีย์ที่เขาออกแบบนั้นค่อนข้างสูงใหญ่ ฉะนั้นกว่าจะเป็นรูป
จึงกินเวลานาน เต็กทั้งสองช่วยกันก่ออยู่ประมาณครึ่งชั่วโมง จึง
ทำองค์พระเจดีย์เสร็จ แต่ก็ยังไม่กลมเรียบร้อยนัก ตรงไหนคเทอะ
ทะน่าเกลียด แซมก็เอามือปาดทรายออกทั้งเสียบ้าง ตรงไหนว่า
เข้าไปมาก ก็เอาทรายไปะเข้าไป

สารภีพุดว่า “แหม เกือบเสร็จแล้วนะพ หนูซักจะเหนื่อย
เสียแล้วละ เรานั่งพักกันประเดี๋ยวเถิดพแซม”

เต็กทั้งสอง หยตพักครู่หนึ่ง แล้วก็เริ่มก่อต่อไป คราวนี้
เขาช่วยกันทำกำแพงขึ้นรอบ ๆ องค์พระเจดีย์ พนทรายจนรอบ ๆ
เว้นระยะห่างจากองค์พระเจดีย์พอสมควร ในชั้นแรก เขาช่วยกันก่อ
ขึ้นเป็นรูปสี่เหลี่ยมก่อน แล้วใช้ไม้ปาดให้เรียบ และตรงเป็นแนว
แซมก็ช่วยเอาทรายออก ทำเป็นประตูเข้าทางทิศต่าง ๆ สี่ประตู

ด้วยกัน สวรรค์เป็นคนแต่งรูปประตูปะตูให้งาม และให้เทากันทั้ง
สี่ประตู

“เราต้องทำกำแพงให้แข็งแรงหน่อย เมื่อน้ำทะเลขึ้น จะ
ได้ไม่พัง” แซ่มพต

“หนกคิดอย่างนั้นเหมือนนก”

ขณะนั้นเด็กทั้งสองก่อพระเจดีย์ทราย ใกล้จะสำเร็จแล้ว เด็ก
อื่นก็วิ่งเล่นอยู่ในบริเวณนั้น ต่างพากันมามองดูแซ่ม และสวรรค์
แน่นไป

“พี่แซ่มคะ” สวรรค์พตชน “เราไม่มีดอกไม้ประดับ
องค์พระเจดีย์ จะทำอย่างไรดีเล่า”

แซ่มคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วหัวเราะ “พคิดได้แล้วละ สวรรค์
เราหาเปลือกหอยมาประดับ องค์พระเจดีย์ และ กำแพง กันเถิด คง
สวยไม่แพ้ดอกไม้เหมือนกัน เราจะใช้เปลือกหอยประดับตาม
องค์พระเจดีย์ ให้ดูสวยเหมือนพระเจดีย์ ในวัดพระแก้วที่เดียว บน
ยอดเราต้องหาเปลือกหอยที่กลมเรียบและแหลมมาปักไว้ ส่วนที่
กำแพงเราใช้หอยอื่น ๆ ประดับ”

“เหมือนจริง” สวรรค์ร้องขึ้น “แล้วหนจะไปเก็บเอาสาหร่าย
ทะเล และต้นชะคราม มาทำรูปประตูปะตู คงสวยไม่น้อยเลย”

บทที่ ๕

ฉิลาวาดหาย

แซมและสารภีแยกกันไปหาเปลือกหอย สำหรับทะเลและ
ต้นชะคราม เขามากองไว้ข้างเจดีย์ แซ่มมองทะเลแล้วหันมา
พูดกับสารภีว่า “เราต้องรีบเข้าเถอะ ตเหมน้ำจวนจะ
ขึ้นแล้ว ประเดี๋ยวก็ต้องกลับ” ว่าแล้วก็ลงมือเปลือกเปลือกหอย
สวยๆ เอาไปประดับเจดีย์และกำแพง ส่วนสารภีรีบทำขนมประท
ในไม้ซ้ากล้าเร็ว ขณะนั้นน้ำทะเลเริ่มขึ้น และเด็กอนพากัน
กลับที่พักหมดแล้ว

“พี่แซมคะ พี่แซม มันสวยดีนะ แต่เห็นเสียตายเหลือเกิน
ประเดี๋ยวน้ำทะเลก็จะซัดพังเสียเท่านั้น” สารภีเอะซัน

แซมตอบว่า “พี่ก็เสียตาย เรามาช่วยกันทำเขื่อนกัน
น้ำเถอะ จะได้เล่นนานอีกสักหน่อย”

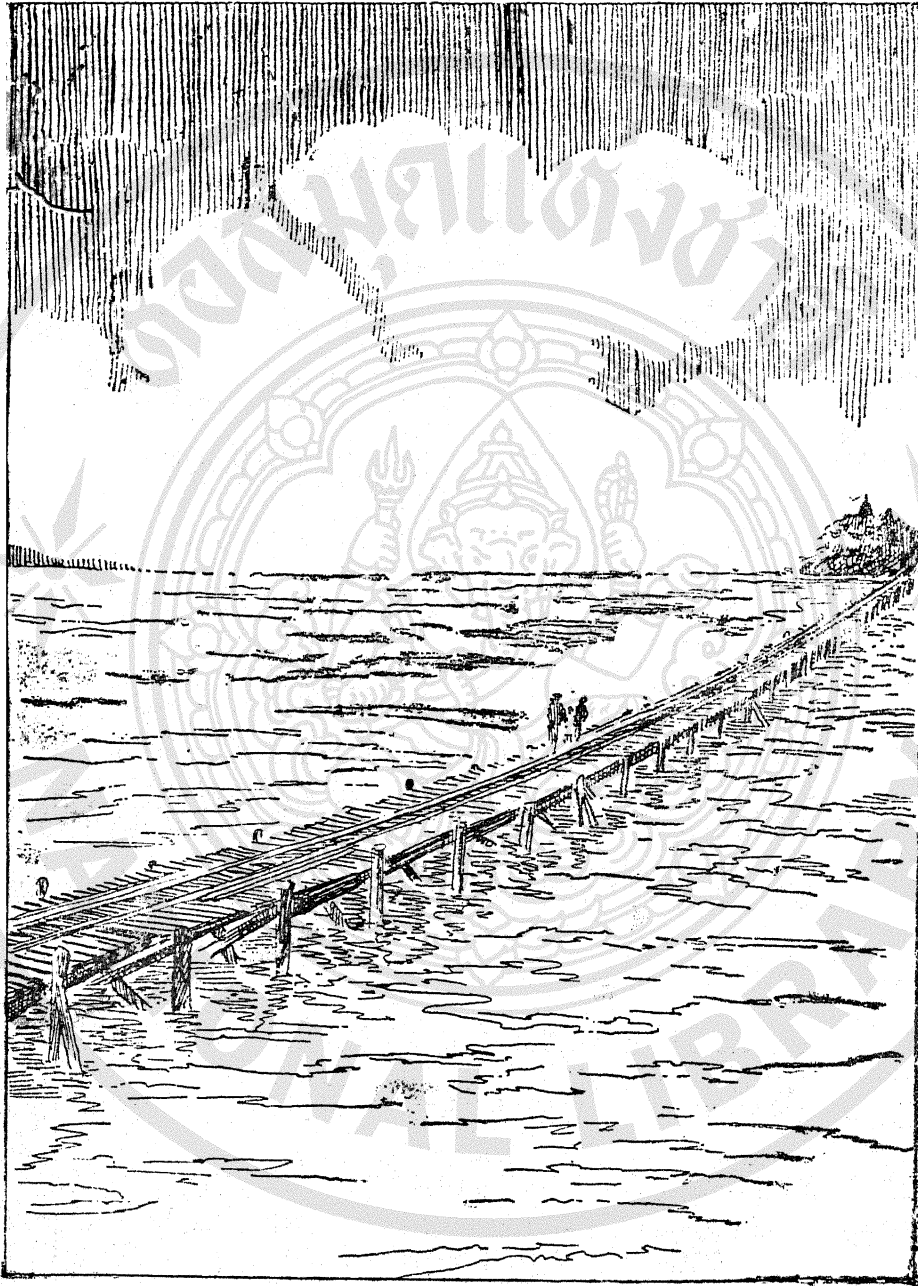
แซมและสารภีช่วยกันพนทรายขึ้นเป็นเขื่อน แล้วพากัน
โดดเต้นด้วยความดีใจ พอละครอกคลื่นน้อยๆ ซัดมากะทบเขื่อน
ทั้งสองคนก็พากันหัวเราะชอบใจ

น้ำจวนเฝ้าดูหลานทั้งสองอยู่ บางคราวก็ยกมือออกมาด้วย
ความพอใจในท่าทางของเด็ก บางคราวก็หันไปมอง ทางทะเล

ชมความสวยงามของธรรมชาติ ขณะนั้นเขากำลังมองตเกาะสีชัง
ซึ่งอยู่ห่างออกไปไกลมาก จนแต่เห็นเพียงตะคุ่ม ๆ เท่านั้น ต
ก็คล้ายกับตัวสัตว์หมอบอยู่ เขากำลังคิดว่า มันคล้ายสัตว์อะไร ก็
พอดีได้ยินเสียง หลาน ๆ หวเราะกันดังลั่น จึงเหลียวมาด
แลวนกชนโตว่า ค่อนข้างสวยมากแล้ว ควรจะพากันกลับเสียที
ขณะนั้นคนใหญ่ลูกหนึ่งชดชนมาถึง พอลิ้นหายไปในน้ำฉว
รับกระวีระวาตลกชน ตรึงเข้าไปจึงมือเข้มและสารภี พากันหน
น้ำ ชนไปอยู่บนหาดทรายตอนที่ยังแห้ง มองดูเจดีย์ทรายค้อย ๆ
หายไปในน้ำทะเล

“เสียแรงเราทำเอาไว้ ออกสวย น้ำเสียตายจริง” แซ่ม
พุทชน “เราต้องมาก่อพระเจดีย์ทรายกันทุกวันนี้ละ สารภี”
สารภีพะยักหน้ารับคำ แล้วกล่าวว่า “นั่นเราต้องเอา
หินก้อนโต ๆ ใส่ไว้ด้วย มันจะโตแข็งแรงดี น้ำชัดไม่พัง”
น้ำฉวหวเราะแล้วตอบว่า “ถึงจะทำอย่างไรมันก็ทานน้ำ
ทะเลไม่ได้หรอกหลาน ถ้าจะให้มันทนทานไปได้นานหน่อยละก็
ต้องไปทำบนหาด ตอนที่ยังชันไป และน้ำทะเลยังไม่ถึง”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่สนุกครับ” แซ่มพุท
ต่อจากนั้นมา เด็กคนพากันไปเล่นที่ชายหาดทุกวัน
เพลินอยู่กับการเล่นทราย บางวันน้ำฉวเตรียมอาหารไปกินกัน

สี่สวาท ออกวิ่งไปยังเรือนใหญ่โดยเร็ว สมนึกถึงคำทำนายที่เคย
เตือนให้ปีติประตเสียทุกคราว ทักลับออกไป เมื่อพร้อมกันแล้ว
แซม สรรภ และน้ำจืด ก็ออกจากบ้านพัก เดินไปตามสะพาน
ยาวซึ่งยื่นออกไปในทะเล สักครู่ถึงเกาะลอย พวกนี้เดินเล่น
อย่างเพลิดเพลิน

ครั้นกลับมาถึงบ้านแล้ว แซม และ สรรภ เทยวเล่าเรื่อง
ที่ไปเที่ยวเกาะลอย ให้ลุงชมและคนอื่น ๆ ฟังออกใจไป จนน้ำจืด
รู้สึกเหนื่อย แทน น้ำจืด แนะนำ ให้เด็กทั้งสองลงไปเล่นกับ
สี่สวาทในเรือนเล็ก และพูดว่า “เดี๋ยวสี่สวาทมันจะนึกว่า หนูลืม
มันเสีย นึกความมั่นคงเหงามากทีเดียว”

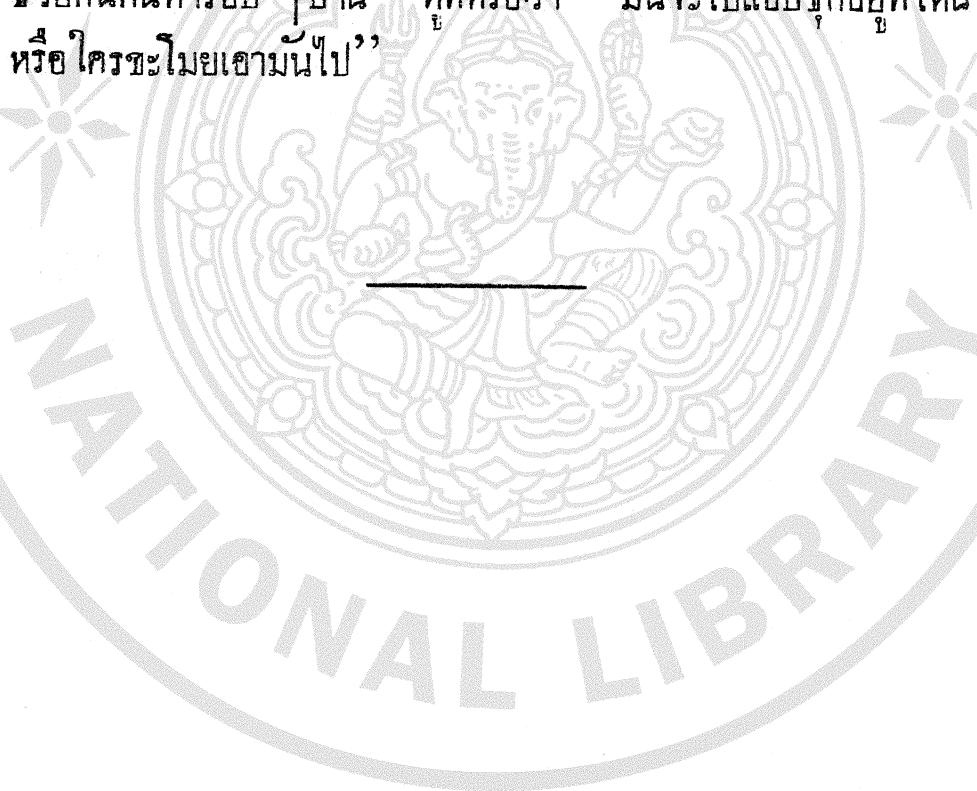
สรรพภจึงมือแซม พวกนี้วิ่งไปยังเรือนเล็ก แล้วพูดขึ้น
“หนูคิดว่า สี่สวาทมันคงไม่เหงา เหมือนอย่าง น้ำจืด บอก
ตอกนะ พแซม”

“พูดอย่างนั้นเหมือนกัน” แซมตอบ

พอมาถึงเรือนพักרון ทั้งสองคนก็ตรงไปยังที่สี่สวาท
เคยอยู่ ช่วยกันร้องเรียก “เมยว เมยว” พลางมอง
หามัน แต่ไม่เห็นสี่สวาท เด็กทั้งสองประหลาดใจ พวกนี้
เที่ยวค้นหาทุกซอกทุกมุม ก็ไม่พบ

สารภีหน้าสด แล้วยังให้ “หายไปแล้ว สีสวาดหายไป
แล้ว ใครมาเอาสีสวาดไปเสียก็ไม่รู้”

แซมหน้าเบ้ ทำท่าจะร้องไห้เหมือนนก แต่เขาเคยได้
รับศาลอนว่า ผู้ชายไม่ควรร้องไห้ เขาจึงพยายามหักห้าม
ความเสียใจให้น้อยลง แล้วเที่ยวคนหาต่อไปอีก “เราต้องรีบไป
บอกนางจกเถิด” แซ่มพตชนด้วยความกะวนกะวายใจ “แล้ว
ช่วยกันคนหารอบ ๆ บ้าน ต่หรือว่า มันจะไปแอบซุกอยู่ที่ไหน
หรือใครจะโมยเขามันไป”

บทที่ ๖

แมวที่ไร้บรรพบุรุษ

พอเห็นหน้าตาเศร้าสลด และท่าทางกระหืดกระหอบของเด็ก
ทั้งสอง น้าฉวีก็คาดเดาเรื่องราวได้ และก่อนที่เด็กจะเล่าจบลง
น้าฉวีก็นึกว่า สัตว์ตัวนี้ออกไปจากเรือนพักเรือนได้ยังไง

“สารภี จำได้ไหม น้าเคยกำชับให้จับประตูเรือนเล็กเสีย
เมื่อจะกลับมาจากถนน” น้าฉวีพูดจนทวนนาเสียงขึ้น ๆ “ก่อน
เราจะไปเกาะลอยกันนั้น หนูคงจะลืมปิดประตูเสียกระมัง” น้าได้
ใหม่”

สารภีนั่งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วตอบด้วยเสียงอ่อย ๆ “กะหนู
กำลังตั้งใจที่จะไปเที่ยว เลยลืมปิดประตูเรือน”

“มีน้าแล้ว” น้าฉวีพูด “ต้องไปหากันให้ทั่วบริเวณ
เถิด เผื่อจะพบมันบ้าง น้าจะไปช่วยหาด้วย ถ้าไม่พบ ก็ต้องไป
แจ้งความต่อเจ้าหน้าที บางทีมันอาจถูกขโมยไปก็ได้” แมวที่น่า
รักอย่างนี้ ใคร ๆ ก็ชอบ”

สารภีเสียใจมากที่ลืมทำตามน้าฉวีสั่ง เขากระตือรือร้นไม่กล้า
มองสบตาแม่ เพราะทราบดีว่าแม่คงโกรธเขาเป็นแน่ ทำให้เขา
รู้สึกไม่สบายใจยิ่งขึ้น และนี่ก็อยู่ว่า “จะต้องไปหาตามพุ่มไม้

บางทีมันลงไปใต้ถุน ไปคอยจับหนูละกะมั้ง” คิดแล้วก็ชวน
 เข้มไปเที่ยวค้นหาตามที่เหล่านั้น แต่ไม่พบสัตว์สาต

ต่อจากวันนั้นมา สองพี่น้องยังพยายามติดตามหา
 สัตว์สาตอยู่เรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงวันเดินทางกลับ ก็ไม่ได้ความ
 กลับไปด้วย

“อย่าเสียใจไปเลยหลาน ลูกและป้าอยู่ทางนี้ จะคอย
 สืบหาสัตว์สาตให้ ถ้าพบมันเมื่อไร ป้าจะโทรเลขบอกไปทันที”
 ป้าปลอบเข้มและสารภี

เมื่อเด็กทั้งสองกลับมาถึงบ้านในพระนครแล้ว พบกระเช้า
 ซึ่งลุงแถมसानไว้ให้ สำหรับใส่สัตว์สาตส่งไปประกวด และ
 แอมแพร์สีฟ้า ที่เตรียมไว้ทำใบปลุกคอให้มัน ก็กลับคิดเสียใจขึ้น
 มาอีก สารภีถึงกับร้องไห้โฮออกมา ส่วนเข้มก็เกือบไป ต้อง
 พยายามหักใจ แต่ยังไม่วามสัสนาสลด

“สัตว์สาตไปอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้” สารภีพูดด้วยอาการสะอึก
 สะอื้น “มันคงจะหิวแย่มากทีเดียว”

“พอเชื่อว่ามันไม่หิวหรือสารภี” เข้มพูด “มันน่ารัก
 ออกอย่างนั้น ใคร ๆ คงชอบมัน ลูกบอกเราไว้ว่าอย่างไร
 สารภีจำได้ไหม”

สารภียังไม่หายสะอื้น พูดว่า “คะ จำได้ พี่เราบอกได้

รถจักรยานไปด้วย แต่ไม่แปลกตกกะพุ่มแน่ เราไม่มีรถจะขี่
เล่น ก็อย่าไปตกคนอื่นเขาซึกแล้วกัน”

“๘๘๕” แซ่มพต “แต่พอคิดถึงสัสวาทไม่ได้
มันคงตกไปเป็นของคนอื่นเสียแล้ว มัน รก เราหยอกไป เมื่อไร
มันชอบมาเดินพ่นอยทรา แล้วร้องอย่างจิตใจเสียด้วย”

“๘๘๖” มนเดินพ่นชาคนเหมือนก้นแหละพ สวรรค์ พต ด้วย
เสียงส่อน

น้ำฉวสังสาร ไม่อยากให้เด็กทั้งสองนี้เกร้าสลดมากนัก
เพราะไหน ๆ ก็ไม่ได้สัสวาทคืนมาแล้ว จึงพตชนว่า “ข้างมัน
เถอะหลาน อย่ามัวร้องไห้ ไปเลย เราไปซื้อขนมกินกันดีกว่า”

“คุณน้าครับ เอาส탕ค์ของหนูไปซื้อไหมละคุณน้า” แซ่ม
พต ตาก็มองดกระป๋องอมสินของเขา ซึ่งวางไว้บนหิ้ง “เก็บไว้
นานแล้ว ก็ยังไม่พอจะซื้อรถจักรยานได้ หนูมันอยากได้รถ
จักรยานเสียแล้ว”

“ทำอย่างนั้นไม่ต้อรอกหลาน เคยกระเห่เม็ดกระแห่มมาถึง
สองปีแล้ว จะมาเลิกเสียง่าย ๆ ก็เป็นคนไม่มีมานะนะ” น้ำฉว
ส่อน “พยายามกระเห่เม็ดกระแห่มเรื่อย ๆ ไปเถอะ ถึงเมื่อได้เงิน
พอที่จะซื้อรถจักรยานแล้ว แต่หนูยังไม่อยากซื้อ ต่อไปกำหนด
อยากได้อะไรอีก หนูก็เอาไว้ซื้อของอื่นได้”

“เข้ามาได้ คัดชั้น เหลือบไปตู่กะป่องอ้อมต้นอีกหน แล้วพูดว่า
 “ถ้าอย่างนั้นหนูจะเก็บต่อไป หนูอยากเป็นคนมีมานะ ไ้โกน
 เกอะ”

ทั้งสามคนพากันขึ้นรถไปตลาด ตู่ของชายต่าง ๆ เป็นที่
 เพลิดเพลิน น้ำฉ่ำเล็กช่อขนม ที่เต็กทั้งสองช่อบ และชื่อของ
 อื่นบ้าง แล้วชวนกันกลับ ก่อนมาถึงบ้าน ฝนพรำลงมาเล็กน้อย
 ทำให้เปียกกันบ้าง ถึงกระนั้นก็ทนเวลากินอาหารเย็น ตอนจะ
 เลี้ยวเข้าประตู แหม่มเดินอยู่ข้างหลัง เพื่อบีบประตูลง น้ำฉ่ำ
 และสารภีตรงไปยังเรือนใหญ่ ขณะที่แหม่มกำลังไล่กวดนอนนั้น
 เขาเหลือบไปเห็นสัตว์อะไรตัวหนึ่ง ตกคล้ายกะต่าย สีส้ม ๆ
 ก่อนข้ามผอม กำลังค่อย ๆ เดินข้ามถนน จะมาทางประตู เขา
 จ้องดู เพื่อให้เห็นถนัดว่าอะไรแน่ ใจเต้นตึก ๆ ด้วยความแปลกใจ
 “เอ คงไม่ใช่สัตว์สกปรกหรอกนะ” เขาคิดในขณะที่สัตว์ตัวนั้น
 ค่อย ๆ เดินไ้เซไกลเข้ามา “แต่ทำไมตกคล้ายกัน เป็นแต่เจ้าสัตว์
 ตัวนั้นผอมมากและดำไป อ้า ไ้แน่แล้ว” พลังเบ็ดประตูออกไป
 โดยเร็ว ค่อย ๆ อ้อมแนวถนนขึ้น มันคงอดโรยมากทีเดียว แม้จะ
 ร้องออกมาที่แทบไม่มีเสียง “สัตว์สกปรก สัตว์สกปรก สัตว์สกปรก ไ้เอ๋ย
 นำส่งสารเหลือเกิน ไป จะพาไปกินนม”

พอน้ำฉ่ำเห็นเขา ก็มารับสัตว์สกปรกไปให้กินนมชงอุ่น ๆ

จนกระทั่งมันค่อย ๆ สุกมีแรง มันเดินไปยงกทมนเคยนอน กับ
นอนท่าคาบิรบ ๆ แสดงว่าเพลียมาก แล้วก็หลับไป เต็ก ๆ
และน้ำฉ่ำปล่อยให้มันนอนตามสบาย และมันก็นอนหลับอย่าง
สนิทตลอดวัน หิวจนจืดจนเสียทีหนึ่ง กินอาหารที่เขา
เตรียมไว้ใหม่ แล้วก็หลับไปอีก

เช้าวันรุ่งขึ้น สรรภพพูดว่า “คุณแข็งแรงขึ้นมาแล้ว แต่
ยังผอมเหลือเกิน”

คงจะมีใครแถมไปเที่ยวควีราซา เห็นมันออกไปเล่นผ่าน
อยู่นอกบ้าน ก็จับเขามานะ แต่เขาคงไม่ได้เลียงมันมากนัก ปล่อยให้
ใหม่สด ๆ ยาก ๆ หรือไม่มีก็ให้มันวิ่งเล่น มันจึงหันมา

แม่ของเต็กทั้งสองพูดขึ้น “เจ้าคนฉลาดไม่ใช่เล่นทีเดียว”
แล้วหาผ้าขึ้น ๆ มาเช็ดขน ซึ่งเมื่อก่อนเคยอ่อนนุ่มเป็นมัน

“เราจะต้องเลี้ยงดูสัตว์ฉลาดให้ดี เพื่อจะได้ส่งเข้าประกวด”
พ่อพูดขึ้น เมื่อกลับมาถึงบ้านในตอนเย็น และได้เห็นสัตว์ฉลาด

“มันจะต้องเข้าไปนั่งอวดรูปอยู่ในกระเช้า ที่จัดอย่างสวยงาม และ
มีใบงาม ๆ ผูกคออีกด้วย” แล้วก็นั่งลงพูดต่อไปว่า “แซมและ
สาร์ภะ คงได้รถจักรยานสีกันคราวนี้เอง”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นละก็ หนูดีใจมากเชียวค่ะ คุณพ่อ” สาร์ภะ
พูด แล้วตรงเข้าไปกอดพ่อ และโอดเต็นด้วยความยินดี

พ่อหัวเราะชอบใจ “ รอเอาไว้แสดงความยินดีแก่ สวาท
เมื่อมันไต่บรรทัดแล้วเถอะสารภี หนื่นแสดงความยินดี
เดี๋ยวนี้ เลือพ่อจะยบหมก ปล่อยไ้มันไปนอนนอกเถอะลูก ”

ต่อจากนั้นอีกเดือนหนึ่ง สวาทมาลงเควระหัดความการ
ประกวดสัปดาห์ละหลายอย่าง รวมทั้งแมวด้วย พ่อช่วยจัดการ
ลงซื้อส่งสวาทเข้าประกวด พอถึงวันกำหนด แม่ช่วยผูกโบ
สัปดาห์ก่อนอย่างบรรจง เขาแพรวต่วนสัปดาห์ใน กระเช้าแต่ง
ให้นาค แล้วนำไปส่งที่กระโจมประกวดแมว แซ่มและสารภีเข้า
ไปยืนอยู่ข้างสวาทด้วย เจ้าสวาทหันไปรอบ ๆ มองดูฝูงคน
ที่กำลังตม้น นัยน์ตาล้ำฟ้าของมันแวววาว ขนสวาทเป็นมันน่า
ดู เมื่อคณะกรรมการพิจารณาคัดสินเสร็จแล้ว ก็นำเอาป้ายชนะเลิศ
มาผูกที่กระเช้าของสวาท ประกาศว่าได้ตัดสินให้แมวชื่อสวาท
ไต่บรรทัดประเภทสวาทงาม ซึ่งเป็นจำนวนเงินรางวัล ๕๐ บาท
รุ่งขึ้น แซ่มและสารภีก็มีรถจักรยานสำหรับเด็กคนหนึ่ง
เป็นเครื่องเล่นเพิ่มขึ้น เด็กทั้งสองดีใจมาก

พิมพ์ที่ บริษัทประชาชน จำกัด (แผนกการพิมพ์)

ถนนสี่พระยา พระนคร

นายแสง เสดะกุล ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา ๒๔๘๘

